

бѣше облечено съ широко износено, но чисто палто, съ поржбени ржжави и съ кжси панталонки; то гледаше напрѣдѣ си, като непрѣставаше да мачка нѣкакъвъ сивъ каскетъ.

Старецътъ слушаше като въ сънъ. Той гледаше втреченъ нѣкждѣ и, само когато стана дума за момчето, издигна глава, дълго го гледа, послѣ си потърка брадата и стана, като въздъхна издълбоко.

— Врѣме е, докторитѣ ще дойдатъ вече. А ти се не отчайвай — днесъ ще имаме нѣкакъвъ ученъ нѣмски докторъ: той ще ти каже направо диагнозата, болката де — може ли, не може ли...

Той помълча малко и, като да искаше да го подкрѣпи съ нѣщо, додаде:

— Слушай, не се отчайвай... Кажи си: да бже волята му. Далъ си ги за отечеството. Момчето ти, тоестъ, Борисъ де, да е здравъ: юнакъ е той, ще те отмѣни. Ако не занаята, то...

Нѣкаква бодра мисль проясни челото на стареца, и той закрачи напрѣдъ, между пълнитѣ скамейки, изправи се при вратата и гордо изгледа цѣлата чакалня.

Въ тая минута стъклената врата откъмъ коридора се отвори, въ първитѣ редове настана движение — пристигна група доктори. Тѣ се спрѣха, за да доизкаратъ нѣкакъвъ живъ разговоръ. Дѣдо Манолъ учтиво се приведе, отвори вратата и сѣ тъй учтиво притвори тихо слѣдъ тѣхъ.

Слѣдъ малко прѣгледа почна. Болнитѣ влизаха подъ редъ; влизаха тѣ блѣди, нерѣшително и съ страхъ, сѣкашъ ли не отиваха да дирятъ спасение, а ги викаха на сждъ, на грозно нѣкакво изпитание. Старецътъ ги викаше вече по имена и ги изглеждаше когато излизаха: нѣкои отъ тѣхъ излизаха